

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 519/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Belicom, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 47/2018-138 z 29. marca 2018 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 14 C 43/2017-84 z 3. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA], [REDAKČIA]

██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 47/2018-138 z 29. marca 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 14 C 43/2017-84 z 3. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sa návrhom doručeným okresnému súdu 7. júla 2017 domáhali nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým žiadali uložiť odporcovi povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva predajom nehnuteľnosti identifikovanej v návrhu. Okresný súd napadnutým uznesením návrh zamietol, keď konštatoval, že navrhovatelia nepreukázali splnenie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia.

3. Rozhodnutie okresného súdu napadli sťažovatelia v zákonom stanovenej lehote odvolaním. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie toto rozhodnutie potvrdil, keď dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľov nie je dôvodné.

4. Podľa sťažovateľov konaním a rozhodnutím krajského súdu a okresného súdu bolo porušené ich právo na spravodlivý proces *«spočívajúci v odmietnutí prístupu k súdu („denegatio iusticie“) a aj tým, že odvolací súd nesprávnym úradným postupom, keď potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie hoci k tomu neboli splnené podmienky a procesne keď odklon od ustálenej judikatúry neodôvodnil a prvoinštančný súd procesným postupom, keď neumožnil odvolateľom vyjadriť sa k replike žalovaného a porušením povinnosti riadne odôvodniť rozhodnutie;»*

5. V sťažnosti sa ďalej uvádza:

«Naplnenie porušenia základného práva sťažovateľov zaručené v článku 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02), v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vidia Sťažovatelia v nižšie uvedených skutočnostiach, kde na väčšinu z nich sťažovatelia v 1. a 2. rade upozorňovali odvolací súd už vo svojom odvolaní aj v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, ktoré však súd prvej inštancie aj odvolací súd absolútne ignoroval, vôbec sa s námietkami sťažovateľov nevysporiadal, rozhodol svojvoľne, bez riadneho odôvodnenia, rozhodol arbitrárne.

Sťažovatelia v 1. a 2. rade nižšie uvádzajú skutočnosti, ktoré v odvolaní prezentovali a preukázali, avšak odvolací súd v napádanom rozsudku tieto skutočnosti nesprávne vyhodnotil, keď svoje rozhodnutie ani nedostatočne konkrétne neodôvodnil. Súd (prvej inštancie aj odvolací) sa v napádanom uznesení s VÄČŠINOU Z NIŽŠIE UVEDENÝCH námietok sťažovateľov, ktoré Sťažovatelia v odvolaní aj v konaní 14C/43/2017 doteraz prezentovali a preukázali, VÔBEC NEVYSPORIADAL, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP a súčasne dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP:

Podľa § 220 ods. 2 CSP: „V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaná a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“

Podľa § 236 CSP sa analogicky ustanovenia CSP o odôvodnení rozsudku použijú aj pre stručné odôvodnenie uznesenia.

Napádané rozhodnutie (uznesenia z 3.8.2017 a z 29.3.2018) NEVYSVETLILO dostatočne, ktoré skutočnosti považoval súd za preukázané a ktoré nie, NEVYSVETLILO, z ktorých dôkazov súd vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, NEVYSVETLILO prečo súd nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a NEVYSVETLILO

dostatočne ako vec právne posúdil. Odôvodnenie uznesenia NIE JE presvedčivé. Súd v napádanom rozsudku pri hodnotení dôkazov tieto nevyhodnotil v súlade s § 191 CSP hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti so starostlivým prihliadnutím na všetko, čo vyšlo počas konania najavo...

Napádané rozhodnutie (z 3.8.2017 a z 29.3.2018) je nedostatočne odôvodnené a je tak svojvoľné (arbitrárne). Arbitrárnosť uznesenia odvolacieho súdu z 29.3.2018 je napríklad zrejmá z bodov 7. až 13. odôvodnenia, kde odvolací súd sa de facto LEN stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu a odvolací súd aplikujúc § 387 ods. 2 CSP len odkázal na odôvodnenie uznesenia súdu prvej inštancie z 3.8.2017. Body odôvodnenia 7. až 13. uznesenia odvolacieho súdu z 29.3.2018 nenapĺňali charakter dostatočného odôvodnenia. Takýto postup odvolacieho súdu aj súdu prvej inštancie nemá oporu v povinnosti (odvolacieho aj prvoinštančného) súdu v zmysle § 220 ods. 2 a § 236 CSP RIADNE odôvodniť svoj rozsudok a RIADNE sa vysporiadať so VŠETKÝMI námietkami sťažovateľov. Sťažovatelia podali kvalifikované odvolanie, kde detailne argumentovali proti hodnoteniam prvoinštančného súdu. Odvolací súd však absolútne nedostatočne odôvodnil svoje uznesenie, keďže v napádanom uznesení odvolacieho súdu z 29.3.2018 ABSENTUJE dostatočné odôvodnenie odvolacieho súdu k skutočnostiam, na ktoré Sťažovatelia detailne poukazovali vo svojom odvolaní aj vo svojom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

Sťažovatelia majú za to, že odvolací súd sa vôbec nevyporiadal s argumentáciou sťažovateľov v podanom odvolaní...

Sťažovatelia ďalej tvrdia, že vyššie uvedeným postupom súdov, im bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie procesné nesprávny postup súdu znemožňujúci účastníkovi konania realizácie jeho procesných oprávnení a to aby mali účastníci rovnaké postavenie a súd bol povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, byť predvolaný na súdne pojednávanie a na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk...

Prvoinštančný a odvolací súd arbitrárnymi a nepreskúmateľnými rozhodnutiami a z dôvodov, ktoré sú v rozpore s ustálenou judikatúrou odvolacieho súdu, odmietli súdnu ochranu vlastníctva slúžiacemu na bývanie vlastníkov.

Konanie o návrh neodkladného opatrenia vedené Okresným súdom Bratislava I. pod č.k. 14C/ 43/2017 zo dňa 07.06.2018 bolo začaté na ochranu pred neoprávneným zásahom proti vlastníctvu majetku slúžiacemu na bývanie vlastníka. Rozhodnutiami súdov, 14C/43/2017-84 zo dňa 03.08.2017 prvoinštančného a odvolacieho, Krajského súdu v Bratislave č. 8Co 47/2018-138 z 29.03.2018 bolo porušené Základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd...

Prvoinštančný súd zamietol návrh pre nedostatok podmienky konania ale odvolací súd potvrdil rozhodnutie ako vecne správne z dôvodu nedostatku vecnej pasívnej legitímácie odporcu označeného navrhovateľmi a to dokonca v rozpore so skoršou svojou judikatúrou najmä sp.zn.: 6Co/102/2017 z 26. 04. 2017 bez toho aby sa vysporiadal s právnymi dôvodmi odklonu.

Odôvodnenia oboch rozhodnutí sú arbitrárne a nepreskúmateľnosť u oboch rozhodnutí je potom v časti zaoberajúcej sa a uvedenej výrokmi „neosvedčením tvrdených skutočností“ a „neosvedčením neodkladnosti“, ku ktorým ani nebolo súdmi vykonané žiadne preskúmanie resp. nebol uvedený žiaden výsledok preskúmania. V prípade rozhodnutia prvoinštančného súdu aj vo vyslovení právneho názoru o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie, keď chýba akýkoľvek odkaz na materiálne právo.

Prvoinštančný súd označil za dôvod zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vo veci prípravy dobrovoľnej dražby správcom bytového domu nedostatok podmienky konania s odkazom na ustanovenie 133 C.s.p. Konštatoval však expresis verbis, že žalovaný takto nie je vecne legitimovaný a to bez odkazu na ustanovenie materiálneho práva, podľa ktorého kauzu posúdil. Odôvodnil iba nedostatok podmienky konania (odstrániteľný) po vecnej stránke „... označenie odporcu ako: ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov nezodpovedá označeniu podľa zatvorenej zmluvy podľa č. 15/07 zo dňa 4.12.2000 a zo dňa 22.12.2007...“ Takéto odôvodnenie je nepreskúmateľné a rozhodnutie arbitrárne.

Navrhovatelia nariadenia (Sťažovatelia) sa odvolali z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a písm. h) C.s.p. na Krajský súd v Bratislave. Odvolací súd uznesením 8Co 47/2018-138 z 29.03.2018 potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu ako vecne správne. V odôvodnení argumentoval nedostatkom vecnej pasívnej legitímácie odporcu označeného navrhovateľmi, ktorú odôvodnil ustanovením Zákona o dobrovoľných dražbách § 7 ods. 1 koniec vety v spojení s § 8b ods. 2 písm.i) Zákona o vlastníctve bytov a údajným deliktným konaním správcu.

Takýmto postupom odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 1 C.s.p. bez ohľadu na existenciu dôvodov podľa § 389 písm. c) v spojení s písm. a) C.s.p., keď potvrdil prvoinštančné rozhodnutie ako vecne správne pričom ale zmenil právny dôvod zamietnutia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, resp. bez toho aby doplnil odvodnenie absentujúce v prvoinštančnom rozhodnutí.

Oba súdy rozhodli o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaného v rozpore s ustálenou judikatúrou o priamom zastúpení vlastníkov správcom bytového domu (s ktorým títo majú uzavretý kontrakt v súlade so Zákonom o vlastníctve bytov) pričom odvolací súd okrem tejto vady dospel na základe vlastného dokazovania (prvoinštančný súd o nedostatku vecnej legitímácie rozhodol bez odkazu na materiálne právo) k nesprávnemu právnemu záveru: „... aj bez existencie právnej skutočnosti stanovenej pre vznik právnej povinnosti správcu bytového domu podľa § 8b ods. 2 písm. i) Zákona o vlastníctve bytov je tento navrhovateľom dražby“.»

6. Na základe uvedeného sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave uznesením z 29.3.2018 sp.zn. 8Co/47/2018-138 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I z 3.8.2017 sp.zn. 14C/43/2017-84 porušil základné právo [redacted], [redacted], trvale bytom [redacted] [redacted], štátneho občana SR a [redacted], [redacted] [redacted], trvale bytom [redacted] [redacted], štátnej občianky SR zaručené článkom 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02), článkom 46 ods. 1 a článkom 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29.3.2018 sp.zn. 8Co/47/2018-138 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava I z 3.8.2017 sp.zn. 14C/43/2017- 84 a prikazuje Okresnému súdu Bratislava I sp.zn. 14C/43/2017, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

██████████, ██████████, trvale bytom ██████████
██████████, štátnemu občanovi SR a ██████████, ██████████
██████████, trvale bytom ██████████, ██████████, štátnej občanke SR
sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 325,42 € (2 úkony právnej služby po 153,50 € - prevzatie a príprava zastúpenia 10.7.2018, sťažnosť 10.7.2018; 2 x režijný paušál po 9,21 €), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Petra Belicu ██████████
██████████, a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 charty, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť alebo domáha využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

12. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sa sťažovatelia odvolali. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľov v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ich sťažnosť v časti namietajúcej porušenie ich práv podľa čl. 47 charty, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 charty, základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

13.1 Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

13.2 Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

13.3 Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

14. Na základe podaného odvolania sťažovateľov krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súde vyplynul zámer sťažovateľov napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu dovolaním na Najvyššom súde Slovenskej republiky, preto ústavný súd dopytom na okresnom súde zisťoval a aj zistil, že sťažovatelia napadli rozhodnutie krajského súdu dovolaním podaným prostredníctvom okresného súdu 13. júla 2018, teda súbežne so sťažnosťou podanou ústavnému súde.

15. Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to

konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovatelia v prípade podania dovolania podali zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

16. Z uvedeného vyplýva, že v okolnostiach daného prípadu sťažovatelia podaním dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorili stav, keď by o ich veci týkajúcej sa ústavnej sťažnosti namietajúcej napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu mali rozhodnúť dva orgány súdneho typu (dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci.

17. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že je oprávnený na prípadné preskúmanie zlučiteľnosti právnych účinkov rozhodnutia v tejto veci so základnými právami sťažovateľov uvádzanými v ich sťažnosti až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia všeobecného súdu, a to za predpokladu vyčerpania všetkých dostupných opravných prostriedkov, ktoré sťažovateľom právny poriadok účinne poskytuje na ochranu ich základných práv.

18. S poukazom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že sťažnosť mu bola podaná predčasne. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti sťažovateľov odmietol podľa § 25 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľov uvedených v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018